

W. Andelaar

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

Zachte heemeesters maken stinkende wonden, zegt een oude volkswijsheid. Daaraan gedachtig maken veel mensen zich zorgen over een zachte winter. Hoe moet dat nu met al die bomen die al in januari uitlopen? Je hoort het ze zeggen. Wat komt er terecht van het plantje dat nu al met roodbruine bloemen staat te bloeien in mijn tuin? Of met de blaadjes die overal al aan de Rimpelroos zijn te zien? Bij het eerste het beste nachtvorstje moet dat toch wel fout gaan. Het mankeert er nog maar aan dat men erbij zegt: daar moeten we wat aan gaan doen. Het beïnvloeden van het weer is ons mensen echter nog niet gegeven en de bomen en planten inpakken gaat toch wel wat ver. Wat is dat toch dat we ons als mensen altijd maar zorgen maken over wat er in de natuur gebeurt? Dat we zo vaak van mening zijn dat het niet goed gaat? Alsof de natuur het niet veel beter weet. Misschien omdat we nog altijd met het idee rondlopen dat de mens de kroon van de schepping is.

Vorig voorjaar was de kardinaalsmuts, die een vriend van mij ooit eens in mijn tuin naast het huis plantte, helemaal overdekt met het spinsel van de stippelmot. Duizenden rupsen krielden op en rond het boompje. In een paar dagen was er geen blad meer aan de boom te vinden. Tal van voorbijgangers stonden even stil en bekeken de gang van zaken. Ik kreeg daarbij allerlei goedbedoelde adviezen. Hoe er opgetreden moest worden. Van het omzagen van de boom tot het uitvoeren van bespuitingen. Zonder deze drastische ingrepen kwam het allemaal weer op zijn pootjes terecht. In juni van dat jaar, met Sint Jan, kwamen er weer nieuwe blaadjes aan de boom en stond de

tuin er weer pronter bij.

In een discussie tussen Midas Dekkers en Winseminus, toen voorzitter van Natuurmonumenten, zei Midas tegen zijn gesprekspartner dat wat zijn club met de natuurterreinen deed te vergelijken was met de bio-industrie. Jullie zijn altijd maar aan het hakken en werk uitvoeren in de terreinen. Laat ze toch met rust. Laat de natuur haar gang gaan. Ik vind dat daar veel voor valt te zeggen. We hebben nu net de manie van het maken van stuifplekken achter de rug. Iedere natuurorganisatie moest in het jaarverslag kunnen zetten dat er stuifplekken in de terreinen waren aangelegd. Waar dat toe leidde kunnen we nu nog vaststellen op de voormalige golfbanen ten noorden van het dorp. Een zandwoestijn die zijn weerga niet vind. Wie weet wat ons de komende jaren weer boven het hoofd hangt.

Toch hoeft niet alles wat wij als mensen verzinnen nadelig voor de natuur te zijn. In het Pact van Teylingen is afgesproken dat natuurgebieden met elkaar verbonden dienen te worden. Met zogenaamde ecologische zones. De duinen met de landgoederen Offem en Leeuwenhorst bijvoorbeeld. Op deze wijze kan er uitwisseling van

dieren en planten plaatsvinden tussen deze gebieden. Kort geleden las ik een boek van een Amerikaan over eilandbiogeografie. Naast de echte eilanden zijn overal in de wereld eilandjes van natuur ontstaan. Alles eromheen is door de mens in bezit genomen. In die kleine stukjes natuur moeten de dieren en de planten het maar zien te redden. Vaak doen ze dat niet. De schrijver van het boek pleit ook voor het aanleggen van verbindingzones tussen geïsoleerde natuurgebieden.

Veelal zit de natuur niet op ons ingrijpen te wachten maar een enkele keer mag het. Moet het zelfs. Moeten we weer goed maken wat we als mensen hebben verknocid.